

Nr 514.

Av herr Larsson i Hedenäset m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 66, med förslag till lag angående ändring i lagen den 29 juni 1946 (nr 431) om folkpensionering, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 66 framlägges förslag dels om förhöjning av i samband med folkpensioneringen utgående blindtillägg, dels om införande av s. k. vårdtillägg för andra invalidiserade, dels också om ändring i lagen om kommunernas bidrag till kostnaderna för folkpensioneringen.

En uppräknig av utgående blindtillägg, motsvarande penningvårdets fall, liksom att andra svårt invalidiserade personer blir delaktiga av motsvarande samhällseliga omvårdnad är att hälsa med tillfredsställelse. Ifrågasättas kan emellertid skäligheten i att på sätt här föreslås vårdtilläggen för andra invalidiserade i motsats till vad fallet är i fråga om blindtilläggen till viss del skall finansieras med kommunala bidrag. De svårt invalidiserade, som det här är frågan om, är beträffande vårdbehov att jämföra med de blinda. Nämnda förhållande, liksom det att kommunernas kostnader för folkpensioneringen redan nu är i hög grad betungande, synes oss vara tillräckligt skäl för att staten helt påtager sig kostnaderna för vårdtillägget.

Det bör i detta sammanhang särskilt understrykas, att kommunernas bidrag till folkpensioneringen till följd av tidigare penningvärdeförsämring blivit väsentligt större än vad som ursprungligen avsetts. Framför allt har denna utveckling inneburit ett övervältrande av en större del av härvidlag aktuella kostnader från staten till landsbygds kommunerna. Som exempel härpå må anföras, att kommunernas andel i kostnaderna för de inkomstprövade folkpensionsförmånerna från år 1948 till år 1952 stigit från 33,5 till 43,6 procent. Under denna tid har kommunbidragen ökat från 63,9 till 103,4 miljoner kronor, under det att statens kostnadsandel samtidigt vuxit från 126,8 till endast 133,6 miljoner kronor. Om hänsyn tages enbart till landskommunerna, är denna förskjutning av ännu större omfattning. Bidragsprocenten har här stigit från 23,2 år 1948 till 37,9 år 1952. I totala belopp har landskommunernas kostnadsandel dessa år stigit från 22,3 miljoner kronor till 46,2 miljoner kronor, medan ökningen i statens andel begränsats från 73,8 miljoner kronor till 75,7 miljoner kronor.

Vi vill i detta sammanhang understryka angelägenheten av att en omprövning sker beträffande det belopp, varmed kommunerna skall bidraga

till folkpensioneringskostnaderna. Det synes oss nödvändigt, att den ursprungliga proportionen mellan statens och kommunernas kostnadsandelar ungefärligen återställles.

Med stöd av vad som ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 66 måtte 1) besluta att kostnaderna för vårdtillägg helt må bekostas av statsmedel och uppdra åt vederbörande utskott att utarbeta förslag till de ändringar av författningstext, som härav föranledes, samt 2) hos Kungl. Maj:t begära en omprövning rörande fördelningen av kostnaderna för folkpensioneringen mellan staten och kommunerna i enlighet med vad som i motionen anförts.

Stockholm den 16 februari 1954.

Rob. L. Jansson
i Aspehoda.

Sven Vigelsbo.

Harald Larsson
i Hedenäset.

Karl Andersson
i Björkäng.

Nr 515.

Av herr Nilsson i Svalöv m. fl., *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 68, angående vissa anslag för budgetåret 1954/55 till folk- och småskoleseminarierna.*

(Lika lydande med motion i Första kammaren, nr 396.)

Stockholm den 14 februari 1954.

Carl Östlund.

Jöns Nilsson
i Bästekille.

Eric Nilsson
i Svalöv.
Erik Magnusson.